

با عرض سلام

«فضاگشایی»

مولانا می گوید خود اصلی ما کامل است و نیاز به هیچ چیزی ندارد. یعنی ما وقتی به دنیا می آییم، در بهترین و عالی ترین و برگزیده ترین حالت هستیم. بنابراین نیاز به هیچ گونه دخالتی از طرف ما نیست. ما فقط می توانیم اثر منفی بگذاریم، چون همه چیز به طور عادی در بهترین حالت است و هر گونه دخالت، فقط باعث خرابی می شود.

کشت نو کارید بر کشت نخست
این دوم فانی است و آن اول درست
- (مولوی، مثنوی، دفتر دوم، بیت ۱۰۵۸)

کشت اول کامل و برگزیده است
تخم ثانی فاسد و پوسیده است
- (مولوی، مثنوی، دفتر دوم، بیت ۱۰۵۹)

مثلاً بدن ما در حالت عادی بهترین عملکرد را دارد، ما با کارهایمان فقط آن را خراب می کنیم، بعدش می گوییم این چه خدایی است و یا چه زندگی ای است که این بلاها را سر من آورده؟! می گوییم این زندگی برای درد کشیدن است، یعنی از مسئولیت فرار می کنیم و اعتقادی نداریم که تقصیر خودمان است. حالا اگر بخواهیم بدن خرابمان را نجات بدهیم و یواش یواش سالم بشویم باید چه کنیم؟ باید آن اثرات منفی را به بدن وارد نکنیم و با ورزش کردن، آن ها را از بدنمان دور کنیم. حالا فضاگشایی هم همین طور است.

بچه کوچک فضای درونش باز است و فکرها و حرف های ذهنش، این فضا را نیسته اند، بنابراین در بهترین حالت خود بازی می کند و شاد است و اتفاقات روی او اثر ندارند. آیا کودک کار خاصی می کند؟ نه، فقط اثر منفی نمی گذارد، فقط باعث بسته شدن فضای درونش نمی شود. ولی بعدش به کودک یاد می دهند که خود اصلی تو، این ذهن و فکرهای آن است. یعنی یواش یواش ذهن و حرف هایش را مهم و جدی می گیرد و تصور می کند من ذهنی، عاشق اوست. بنابراین یاد می گیرد که باید کاری کند و این کارها را با ذهنش می کند و نتیجه آن فقط اثر منفی و مخرب دارد.

پس برای فضاگشایی کردن، ما فقط نباید مزاحم بشویم و باعث بسته شدن فضا بشویم. وقتی این فکرها و به طور کلی ذهن کنار می رود، خود اصلی اتوماتیک بالا می آید. ولی ما همه اش می گوییم چه کنم؟! چکار باید انجام بدهم که فضا باز بشود؟! هر کاری کنیم، هر پولی خرج کنیم، هر جایی برویم تا بتوانیم فضا را باز کنیم، باعث می شود بیشتر بسته شود.

هر چه صورت می وسیلت سازدش
زان وسیلت، بحر دور اندازدش
- (مولوی، مثنوی، دفتر اول، بیت ۱۱۱۳)

با تشکر
-فرشاد از خوزستان